

עין משפט
גר מצות

עך א ב מ"י פ"ט מהל'
מקואות הלכה יג סתג
ששין רחמ' עוש"פ י"ד פ"י
ר"ל סת"פ ב:
עך ג ד מ"י פ"ט מהל'
שבת הלכה יג סתג
לחון סה עוש"פ י"ח פ"י
שג סת"פ כ:
עו ה מ"י שס עוש"פ שס
סת"פ כ:

רַב נָסִים נָאֵחַ

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

פסולות אֲבוֹנוֹת. פי' לכהונה גדולה דללו צמלה שלימה היא ואע"ג דבהן גדול דימי (ש)שמואל לא הוה היה מחמיר בקאמרי התם לית הלכא (לא כבדא ולא) כאבא (עד דקאמרי) (וקאמרי)

ואפילו לרבי אלעזר דלמור פנוי הבא
על הפנינים שלא לשם אישות עשה
זוה"ק משמע דלמור פנוי זהו
הוא רבה פרת. פ"ה ח' הקוטנס
פ"ה מעיד (ו) שהוא יורד מא"י לנבל
וגזל ממי גשמים ולא נהיה שורר בבל
בגמורא א"י קאי וכל הנדרות יורדים
ממזרח למערב לכן פ"ה ש"ה איש ממזרח
יפירוד הגשמים לא"י ע"י שחזר פרת
למאמרו על ידי גדילתו בל"י מחוץ
הגשמים: **שמוא** ירבו הגושפס.
פירוש מי גשמים על מי נהרות שהיו
בוזחלין והיו להם מקוה ואמרינן שזין
ממקוה מטהר בוזחלין כ"א בנשברין
דמקן בתכסמ מקוואות (פ"ה מ"ה)
בוזחלין כמעין והטעמן פשוט ומתא
בזה"ק יבול מילא מים על כמיו ועשאו
ממקוה בתחילה יבא טהור תלמוד לומר
מעין הם מעין בדי שמים ק"ה מקוה
בידל שמים א"י מה מעין מטהר
בוזחלין ק"ה מקוה מטהר בוזחלין פ"ה
אח"כ בוזחלין וכו"ש בנשברין תלמוד
לומר א"י מעין מעין מטהר בוזחלין
ומקוה בנשברין ומתא בנשברין דקו
ממנו יום מפרשים שלא היה רוב

להטעמין בהן משום דהוּ לכו ספק וצות וזו חנה טעונים מים חיים
 ושמה ירכו הוטעפין והוּ לכו מכוונסין ולא נהירא חדא דמ"ט עבד
 להו מקוואות והא צעין מים חיים ועוד (דנח"כ) (דנמוספתא פ"ג
 גביס) קאמר חומר בזו מבזה שהזו טעון מים חיים והזנה אינה
 טעונה מים חיים וא"ל לשמואל דאמר אין המים מתכנסין בוחלין
 וזו אלא פרט בזיומא תשרי דין דבעי מים חיים ארץ יטבול בזיומא יוצא
 דנצמיעין מבזה שאין מי גשמים יורדין בתבוא וא"ל אמאי חיישין שמה
 ירכו הוטעפס ליתא קמא קמא נטיל דלדמר בפ"ה דמסכת ע"ז
 (דף עב.) התמנה יין נסך לצור אפילו כל היום כולו כשר דלדמרין
 קמא קמא נטיל וי"ל דלא מהני טעמא דקמא קמא נטיל כיון שהאיסור
 נטיל משכשור והאי דין נטיל דקמא קמא נטיל היינו קודם
 שתרצה האיסור עד כדי נתינת טעם בזה"ל: **דאמר** שמואל
 נהרא פבייה סיחברך. פ' ממקומו ומסלשו סלע מתרגס כיפיה
 מנביעו מיתגרך ולא ממי גשמים וא"ל והא קא חזין שממנת
 הגשמים לא גליס וי"ל דלדמר בתוספתא חזניה (דף סה.) שאין לך
 טעמא יורד מלמעלה שאין טעמים עולים כנגדו מלמעלה וא"ל
 הדיילכתא כותיה דשמואל ומימי רביה מפרק בתרע דגמרות (דף סה.)
 דתניא רבי מאיר אומר לא פרט שמו אלא יוצל שמו ולמה נקרא
 שמו פרט שמוימי פריץ ורבינ' ולא דוקא נקט פרט דה"ה לכל
 הנרות והא דנקט משום שהוא גדול מכל הנרות ולפי שהוא
 מאי" וקאמר חזק מפייה לא לשמואל נהרא מיהו מיתגרך
 ועל זה אנו סומכין לנטול גמרות אפילו אם גללו מזה:

הק'יטע יוצא בקב ש"ו. פ"ה קיטע שנקטעה רגלו עושה כמין

דפוס רגל וחוקק בו מעט לשום ראש שקו צמחו ואינו
 (ס"א והוא) נסמך עליו ומש"ה יוצא בקב שלו דמנעל ידיה הוא ור'
 יוסי אוסר דלאן תבשיט הוא ואינו מנעל והו' משוי וההשה רבינו מס

ובמסכת יומא (דף ע"ב וס"ג) משמע דל"ע מנעל הוא ואקור לנעול כו' ולא לאתויי ורבי מאיר לא גזר וי"ל דה"נ צהא פליגי דטעמא דר' יוסי דרבי ארר קשה מהא דלמיר בגמרא חללה בסנדל כו' חלילתו שברה ואמר שר' וי"ל דהאי נמי צהא תליא דמיון דלענין שבת גזר דילמא מיפסיק אינו ה"נ מלמא חללה (יבמות ק"ג) משום דנעלו חבתי נעלו הראוי לו וא"ת היכי דאזי מתקומו ואומר ר"י דמיירי שטאש כידו מקל ופיקר הילמא היא ודא שכוולו גידי שזקין ללכת במקלו בשבת והכר פור"ם ש"י דקטוע יס לו' דבמקום הרגל עושה לו קצ' (ו) להראות כמו שיש לו רגל וצהא פליגי ר' יוחנן חייס ולפי' זה אין רחמי להמיר לקטוע לנאח במקלו אמנם יש לה' כבאורי ודילמא נפיל ואמי לאתויי (אכל הכהן) והספסלים שבידו אינו א' ממדרס כיון שאינו נסמך עליו ושמה כשהוא יושב פעמים הוא נסמך

במה אשה פרק ששי שבת

מפסולות לכהוה. לכהן גדול דלה היא כמולה שלימה. דאע"ג דכהן גדול
 ציומיה לא הוה הואיל ודך וזת חשיב ליה לאו אורח ארעא: **דלא**
ליולין גופא נוכרשא. וימאוו לשכב עם איש: **מטרא במערבא**. בחרך
ישראל: מהא רבה פרט. פרט מעיד דבכר שהוא יורד מארץ ישראל

לכלל וגדל ממי הגשמים יורדין
 צל שידו גשמים כהרי ארץ ישראל
 ושכרם על אחיהם. ואכזה דלשמואל
 נמי כר כסירה לזל דלמר פרט
 ומימי מתבצרן ע"י גשמים: **וסבר**
שחא ירבו נטופים. היינו גשמים על
 הווחלין הנוצנין ומנן נמשכת מקוואת
 (פ"ה מ"ה) הווחלין נמשנין והנטופין
 כמקוה ושנינו בת"כ (א"י) חזק מעין ובור
 מקוה מיס' יכול מילא על כתפו ונשה
 מקוה נחמילה יהא טבור ח"ל מעין
 מה מעין ידיו שמים א"י מקוה ידיו
 שמים א"י מה מעין מטבר הווחלין א"י
 מקוה מטבר הווחלין תלמוד לומר א"י
 מעין המעין מטבר הווחלין ודקוה
 מטבר נאשטורן ומאו חשטורן דקוה
 וקימינו לאספורן שאם הטביל כל כלים
 דרך וזחילתו כשהן נמשנין יורדיים
 למקוה כל עולתה להם טבילה דבור
 ומקוה כחז דקוה וקימינו אכל נוצנין
 מטברין כמו שחא וזחילתו ומושנין
 מגבוה לננוטן כדך כל הנהרות. הלכך
 ביומי ניסן שנהגרות גדלים ממי
 הגשמים על ימי חורף וההפסדת
 השנים חיש שחא ירבו הנוטופין

ההוחלץ שנתחפסו בזה (ו) מן הגשמים על הוחלצים החיים ובעטלו הוחלצים החיים נוטפים ואין מורת מעיין עליהם לטהר בוחלץ אלא באשכנז ועבד לכו מקוואות דקדו וקיימי. ואני קבלתי מרבינו הלוי משום דספק יצות וינהו חזנה טעונה מים חיים וזו אפשר להעמיד שמועמו וסוף דאמרי'ן' חומר בזה מצבא בעיז טעון מים חיים וזנה אינה טעונה מים חיים וחזרתי ובדקתי לפרשה וכן נראה בעיני כמו ורובא דעלמא מפרשים טטפין כשאוריין ולא מילתא היא דמתן הטטפין כמקו: דכוו לכו שאוריין ל"ג: מבייה מיכר. משפטו ומתמקורו ומכללו. סלע מתגרמין קיפא. מבייה מיכר ולא מים הגשמים: ופגלא ירידא אדיריה. דשואל כשאול: אין המים מתגרמין בוחלץ. אין מטהרין אדם וכלים הטובלין בין דרך וחילה וצריך להמשיך למקוה ולטבול במקוה: אלא פרה ביומי פשרי. שחלו בגשמים ורבי הוחלץ עליהם יש מורת מעיין על נהרות הנוטפין אלאמה כסירה ליה שגדליין ממי הגשמים. ואני שמעתי בבטורות מטהרין בוחלץ הטטפין שצבון מטהרין בריבי הוחלץ וצבטורות מטהרין בבין להית או חזנה טעון בין בשביל הוחלץ: וסא אמר רישא פורסא. והיה ודאי לכתחלה קאמר בשבת דאי מצוד יום ואלוהשמועין דינאה צו בשבת הא מנא רישא מדיות פירפוס: ודמיא. דקמי נק דתפרוך: אסאן למטבש. דלאו דין טלטול הוא כפיכל אכן שפלה לק ראי לטלטול: לכוילא לננה הקטן. לאכלו: ויטבנו למאן דאמר. פלוגתא בבל כתי הקטן (לקמן דף קכ.) לנשכ כל ממה שיכול ללבוש דברי רבי מאיר ואפילו עשרה חלוקים זה על זה דברי יוסי אומר שמונה עשרה כלם בדרך שהוא לנשכ בחול: דרך הולאה ככך. כגון מוכרי כסות מואלין אותו דרך מלבוש: מרתנ' קיטע. שנקטעה רגליה: וילא צבכ שלו. דמענל ידיה הוא: ור'.

ה"כ ולענין שבת בזה הוא דפליגי דרבי יוסי גזר דינאמא מיפסיקא ואחי
דילא הי של עור לא מיהדק ואיכא לנמיש דילמא מיפסיקא ואחי לאחוי
ולר"מ הוא שמעמ דלר' יוסי תלמינו פסולה ואמאי כיון דמעל הוא
הילך בו ודמי לקטן שמלך בצמנעל גדול דתלמינו פסולה כדאיכא בפי
דרי דילמא נפיל ואחי לאחוי הלא איך לו אלף רגל אחד ור"מ נפיל לא
מביחב התקל והשאת אי נמי פסיק יוכל להלך ממאן של להחיר למי
מגן שקורש בכרשי ומגיע לארך והשוק כפופה לאחוריה וצראש השוק
תבר כיון שאיני נסמך עליו אלף תלוי בצידי חיישין דילמא נפיל ור"מ
מפיקא דמחיתין דאיני חושב אלף כמובות שלו לפי ששוקיו תלויין
ואיכא הוו דומיא דמקל וק"ק לפי ו אמאי מטמא ליה רבא משום
ולכך עושה לו בית קבול כתימין שלא יזוהק בקשר העץ שהוא יושב:
מבדל

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נט' חיצני למד מעצמון
בדליקה חיצני למד דין
מעצמון בדליקה חיצני
(ב) רש"י ד"ה ופטר שאל
וכו' שיתקופי נהגה מי
הנשמות: (ג) יוספות ד"ה
סהלא וכו' מעד בדבר
סהלא: (ד) תוס' ד"ה הקיטע
וכו' עשה לו קב במין סנהל
לסהלות כמו שיש:

רבינו חננאל

[illegible]

במצב, מפני כי אדם שני
הזהר, ושובלות בפרת כי
דבריו הכל בחשור ודחלי
ולמה במצב, דלית
לחו בלמה, מפרשת
על האבן ועל האנוש ועל
המטבע מע"ש, פ"י נחת
אבן או אנו או מטבע
במצב השנין כמין קרס
כלולות שלא ישמש השנין
הזהר כדי שתהא תחשפת
באחור סדין ותנחה לו
שעשאתו כמין קרס, נשים
סדיות מנהגן לראת כענין
הזה מפרשת, וכלכל של
תפרקו בחוליה בשבת על
המטבע, והנשים הערבית
הזהר, ונחשבה

רעלות בירושלמי בלינדיאה והן כמו כסוי פנים, כדכתיב (ישעיהו) השירות והרעלות. וי"א חז"ל מנהגם ומותר להם וכל אדם מותר אלא שדברי חכמים בזהו. בעי אביי אשה מזה שחזרתי קטן בשבת, וזוהי תמידי, השמע וצא קב של דברי רבי מאיר.

וְלֹא הָיָה הַיּוֹלֵךְ חוֹתֵלִין, לִפְיָן עֵבֶד לֹא מְקוּי בְּאִשְׁתּוֹ לִטְבֹּל בְּחִיטּוֹ. י"ט מִפְרָשִׁים דְּבַעֲיָן מִיֵּם חִיטּוֹ
 אֵל דְּמִיָּא בְּתוֹסְפָתָא (וּמְגִלָּה פ"א) חֲמֵד בֵּן מְבֹאֵה שְׂבוּב טַעֲמֵן מִיֵּם חִיטּוֹ כ"ו (נִדָּה פ"א).